

ΤΟ ΧΡΕΟΣ... (του Γιάννη Μακριδάκη)

Κάθε ερώτημα που τίθεται επιτακτικά και ζητάει απάντηση με ένα ναι ή ένα όχι, αποτελεί δίλημμα και διχάζει την πολυσύνθετη φύση του ανθρώπου, άρα, κατ' επέκταση και τις κοινωνίες του.

Η διαρκής μάχη του νου με την ψυχή κορυφώνεται σε τέτοιες στιγμές.

Ο νους βάζει συνεχώς εμπόδια και ενεργοποιεί τον φόβο, το αίσθημα αυτοσυντήρησης.

Η ψυχή πετάει ελεύθερη, δεν φοβάται, βρίσκει δρόμους και διεξόδους, δεν υποτάσσεται.

Ο νους σε περιορίζει στο άτομό σου και στο παρουσιάζει αδύναμο και ανεύθυνο, σου βγάζει μπροστά τη μικρότητά σου, νομίζεις ότι εσύ μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο, σε ρωτάει, κάτσε εδώ που κάθεσαι, σε συμβουλεύει, δεν χρειάζονται αλλαγές, καλή είναι αυτή πορεία κι ας καταλήγει στον θάνατο, τουλάχιστον πάει αργά.

Η ψυχή σε ωθεί να γίνεις πανανθρώπινος, να νιώσεις το μεγαλείο σου, ναι, εσύ θα αλλάξεις τον κόσμο και τη ζωή σου, σου λέει, αυτό είναι το χρέος σου, διότι εσύ εκπροσωπείς την Ανθρωπότητα σήμερα, και έχεις Ευθύνη μεγάλη.

Ο νους επεμβαίνει ξανά και βάζει εμπρός την υποκρισία. Τότε επικαλείσαι τα παιδιά σου, σε τι κόσμο θα ζήσουν αν εσύ δεν υποδουλωθείς, αν κάνεις τον επαναστάτη, τι συνθήκες θα βρουν αν εσύ αλλάξεις πορεία και δεν την αφήσεις στην ίδια ροή.

Επικαλείσαι και την πατρίδα, που δεν της αξίζει να απομονωθεί, να βγει στο περιθώριο αν εσύ πάρεις την τύχη της στα χέρια σου και δεν την αφήσεις στους άλλους όπως τη βρήκες και όπως σου μάθανε.

Η ψυχή όμως γνωρίζει καλά. Πως δυστυχώς και τα παιδιά σου για την πάρτη σου τα 'κανες, όχι για τη δική τους, για να ικανοποιήσεις τον εγωισμό σου, για να σε κληρονομήσουν και να σε γηροκομήσουν τα 'κανες και όχι για να τους δώσεις το δώρο της ζωής, από το φόβο σου μπρος στη σκέψη του θανάτου τα 'κανες και όχι από τον ενθουσιασμό σου για το μεγαλείο της ζωής. Με τον νου τα 'κανες δηλαδή τα παιδιά σου, υπολογιστικά και όχι με την ψυχή σου, αυθόρμητα.

Η ψυχή γνωρίζει πολύ καλά. Πως και την πατρίδα σου σε κάθε ευκαιρία την εκπόρνευσες, το ίδιο έχεις σκοπό να πράξεις ξανά, πως τίποτε δημόσιο ποτέ σου δεν σεβάστηκες, απεναντίας έσπευσες με κάθε ευκαιρία να το καταχραστείς, πως πάντοτε την εκποίηση του αληθινού πλούτου προς απόκτηση πλασματικού πλούτου χρήματος είχες στον νου σου.

Ο νους δουλεύει με γνώμονα την αξία του χρήματος, σπέρνει τον φόβο, επενδύει στη μικρότητα, στον εγωισμό, στην αυτοσυντήρηση, και στην υποκρισία.

Η ψυχή πλανάρει σε άλλο αξιακό σύστημα και αποφασίζει ελεύθερα, οικουμενικά, με αξιοπρέπεια, για το μεγαλείο της Ύπαρξης, για την Ευθύνη και για το Χρέος της να αλλάξει τον Κόσμο.

Οι Έλληνες, λαός που είχε την τύχη να μπορεί να διαβάσει από το πρωτότυπο έναν Καζαντζάκη, καλούνται ξανά αυτή την ιστορική στιγμή, έστω και με αυτούς τους όρους, να αναμετρηθούν σε κοινή πανανθρώπινη θέα στην αιώνια μάχη του νου με την ψυχή τους, καλούνται να φανούν αντάξιοι των νεκρών τους και άξιοι των παιδιών τους, καλούνται να αποδείξουν ότι η λοβοτομή του καταναλωτισμού δεν πέτυχε σε όλους και δεν τους ισοπέδωσε, ότι στην πλειοψηφία τους έχουν παραμείνει άνθρωποι ψυχωμένοι και

έχουν συναισθήματα κι άλλα εκτός τον φόβο.

ΥΓ

Προσωπικά, δυστυχώς, δεν πιστεύω ότι οι μη λοβοτομημένοι και οι ψυχωμένοι συμπολίτες μου αποτελούν πλειονότητα, διότι τη γνωρίζω πολύ καλά, εμπειρικά και γνωστικά την κοινωνία των νεοελλήνων καταναλωτών. Είτε είναι λεγόμενοι δεξιοί και απολιτίκ, που θα ψηφίσουν ναι, είτε είναι λεγόμενοι αριστεροί που θα ψηφίσουν όχι, η συντριπτική τους πλειονότητα είναι υπόδουλοι του νου τους και ενός συστήματος ευτελισμένων αξιών το οποίο υπηρετούν τυφλά. Παρ' όλα αυτά το ΟΧΙ αυτό, έστω και έτσι, μισερό, μη καθαρό, ένα όχι που μπορεί ξανά να οδηγήσει σε ένα ναι, είναι ένα βήμα προς τα εμπρός, αυτό αναγνωρίζω.

Πηγή: yiannismakridakis.gr